

Trampus - O samotě a smrti v odlehlých končinách

Panychida

V odlehlých končinách nevlídných hor, kde stopa člověka málo je znát,
podmáčená mýtina - kol hluboké slatě bez odpovědí.

Mizí strom za stromem v objetí mlhy.
Jak havrani prolétnou myšlenky zlověstné -
křídla utkaná v černé stuhy.
Co zbylý na světě po odchodu druhého?
Prázdnou jest zůstaven, jež svírá duši.
Odříkat růženec v černé tmě.
Co počneš si má drahá beze mne?

V odlehlých končinách nevlídných hor, kde stopa člověka málo je znát,
podmáčená mýtina - kol hluboké slatě bez odpovědí.
Dál vzpíná se k nebi kostrbatý les - šedý mech zkroucené větvoví obrůstá,
kamenné temeno dvouhlavé hory děsivé příchozím musí se zdát.

Ustal na druhý den nekonečný déšť,
válí se mlha po stráních - dech to močálů a lesů.
Těžké jsou kroky chladného rána,
vyrazí z hájenky revírník a kráčí jednou z mnoha známých mu cest.

Tíživá samota myšlenky člověka k Bohu zde obrací,
nástrahy přírody a těžkost služby.
Podzim se krátí a krátí se den, brzy krajinu ovine ze sněhu šál.
Jen pevná víra a zapření marnosti naplní v horách člověka tužby.

Toho dne myšlenky postavy kráčící
vrací se do let malého kluka.
Toho, jenž v dospělých letech na památku víry tu u cesty
pro dobré pocestné zbuduje dřevěná Boží muka.

Po letech služby již srdce je zesláblé - postava náhle láme se v pase,
k promočené zemi tělo snáší se níž.
Poslední paprsek podzimního slunce opře se postavě klečící do tvaře.
Poslední záblesk života horala vyprchá pohledem na vlastní kříž.